

תת"ע 12059/11/22 - מדינת ישראל נגד מוטי ברונשטיין - בעצמו

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

תת"ע 12059-11-22 מדינת ישראל נ' ברונשטיין
תיק חיצוני: 51124048243

בפני	כבוד השופט עמית בר
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	עוה"ד פורר כהן
הנאשם	מוטי ברונשטיין - בעצמו

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של שימוש בטלפון נייד בזמן נהיגה שלא באמצעות דיבורית כשהרכב בתנועה, בניגוד לתקנה 28(ב)(1) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "תקנות התעבורה").

2. על פי עובדות כתב האישום ביום 05.10.21 בשעה 13:10, נהג הנאשם ברכב ציבורי (אוטובוס מפרקי) ובזמן שהיה בנהיגה, אחז בטלפון נייד.

3. בדיון שהתקיים ביום 18.01.23 בפני כבוד השופטת וישקין כפר הנאשם במיוחס לו ונרשמו מפיו הדברים הבאים:

הנאשם:

"מודה בהימצאות במקום וברכב. השתמשתי בטלפון, אבל האוטובוס נכבה לי ולכן הייתי צריך להשתמש בטלפון כדי לא ליצור חסימה ברחוב ראשי. לשאלת בית המשפט, השוטר לא עניין אותי, החוק אומר שאם האוטובוס לא מותנע, אני יכול, הייתי צריך להתקשר כדי לתקן את התקלה, אחרת הייתי חוסם את הצומת".

4. בעקבות כך נקבע התיק לשמיעת ראיות.

א: פרשת התביעה.

5. מטעם המאשימה, העידה השוטרת - רס"ר רעות סרוסי.

באמצעותה הוגשו:

ת/1 - הדוח.

ת/2- סרטוני מצלמת הגוף.

א.1. עדות השוטרת רס"ר רעות סרוסי

6.השוטרת בעדותה הפנתה לדוח (ת/1), והקריאה את נסיבות המקרה מתוך הדוח.

מתוך ת/1 - הודעת תשלום קנס :

" בהיותי עומדת סטטי בכתובת הנ"ל סמוך לנקודת המשטרה, הבחנתי בנהג האוטובוס הנ"ל חלף על פניי בנסיעה תוך כדי שאוחז בידו הימנית פלאפון נייד, נסע באיטיות לפני רמזור. נעצר ברמזור וניגשתי לנהג. באוטובוס היו נוסעים נוספים, נסע על נתיב שמאלי לכיוון נסיעת הרכב מבין שניים. קשר עין רציף, אור יום, נראה דרך זוגית שקופה ימנית ממרחק של כ-3 מטר.

7. לאחר שסרטון מצלמת הגוף נצפה באולם (ת/2), בנוכחות הצדדים, מסרה השוטרת בעדותה בבית המשפט, כי היא הייתה בעמידה סטטית וכי הנאשם היה בנסיעה וכאשר היא ניגשה אליו הוא כבר היה בעמידה. כמו כן טענה כי היא ניגשה אל הנאשם רק לאחר שהבחינה בעבירה בזמן שהוא היה בנהיגה.

8. בשאלות ששאל הנאשם את השוטרת בחקירתה הנגדית, ציין כי ישנן סתירות בעדותה של השוטרת.

א.2. לעניין הטענה שלא יכלה לראות את הטלפון:

9. בסרטון מצלמות הגוף הראשון, בדקה 01:31 מציינת השוטרת כי ראתה אותו מחזיק את הטלפון ביד ימין ולאחר מספר שניות מוסיפה "על הרגל".

10. בעקבות כך, שאל הנאשם את השוטרת כיצד הייתה יכולה להבחין בטלפון על הרגל, שכן ישנה מחיצה אשר מסתירה חלק זה של הגוף.

11. בתשובה לשאלת הנאשם, השוטרת מסרה בעדות כי מצלמת הגוף נמצאת בגובה שונה - נמוך מגובה העיניים (בגובה החזה). לדברי השוטרת מהמקום בו עמדה, הייתה יכולה לראות וגם ראתה את הנאשם מחזיק את הטלפון. לעניין זה ראה **פרוטוקול הדיון מיום 06.02.23 עמ' 4 שורות 6-8:**

"ת. מצלמת גוף בגובה שהיא נמצאת, זה מה שרואים. רואים את מה שבגובה

המצלמה. העיניים שלי יותר גבוהות, אני גם עמדתי במדרכה, כך שאני יכולה

עמוד 2

לראות גם את הרגל שלו, כך שזה מיישב את הסתירה. "

12. לעניין הפעלת 4 אורות האיתות, שאל הנאשם את השוטרת מדוע התבקש על ידה להפעיל 'וינקרים' אם מה שרצתה זה שיפנה את הצומת.

השוטרת השיבה כי במפגש הראשוני אתו ביקשה ממנו להפעיל 'וינקרים' בכדי לזהות אותו. לדבריה, לאחר מכן הנאשם המשיך בנסיעה, ופנה כאשר השוטרת יחד אתו באוטובוס. לעניין זה ראה פרוטוקול הדיון מיום 06.02.23 עמ' 4 שורות 15-23:

ש. הסתירה השניה, את טוענת שבסופו של דבר רצית שאפנה את הצומת. שוטר שמבקש, או כל אדם שמבקש, 4 איתותים, זה אומר שהוא רוצה שאעמוד עם האוטובוס ואעצור את הצומת, אמרתי לה שאני לא עוצר את הצומת. למה ביקשת 4 איתותים אם את רוצה שאפנה את הצומת?

ת. המפגש הראשוני איתך, עד שאני מזהה את הנהג, אני גורמת לסוג של הפרעה לתנועה, ולזה נועד 4 וינקרים. בגלל שאני יודעת שרישום דו"ח לא לוקח לי דקה-שתיים, כדי לא לחסום את הנהגים השמאלי, אז כן, עובדתית גם הייתי איתו באוטובוס עד שהוא פנה שמאלה ע"מ לא להפריע לתנועה, ואז יכול היה להוריד את ה-4 וינקרים. זה היה המפגש הראשוני לזהות אותו.

ב: פרשת ההגנה.

13. במסגרת פרשת ההגנה, העיד הנאשם.

14. במהלך עדותו הראשית הנאשם חזר על כפירתו בביצוע העבירה.

הנאשם טען כי לא עשה שימוש בטלפון כלל בזמן נהיגה, כפי שטוענת השוטרת וכי בדרך כלל יש מקום מסוים בו הוא שם את הטלפון. לדבריו לא זוכר היכן הטלפון היה בעת האירוע.

מתוך עדות הנאשם בחקירה ראשית מיום 06.02.23 עמ' 5 שורות 12-19:

"...לא היה ולא נברא. לא יודע מה היא רצתה באותה סיטואציה. לטלפון יש מאחורי הפלסטיק כמו שטח, הפלסטיק שרואים בסרטון. בד"כ יש בחלון כמו קופסה שאנו שמים שם את הטלפון, ואם אין את הקופסה יש מצד ימין שלי מאחורי הפלסטיק שרואים בסרטון, הפעם לא היתה הזכוכית, זה דלת שאתה נכנס "לקוקפיט" ומאז הקורונה יש גם זכוכית עד למעלה. אני לא נגעתי בטלפון, הוא לא היה על הרגל ולא היה ביד..."

15. כאשר נשאל על ידי ב"כ המאשימה בחקירה נגדית מדוע בתשובה לכתב האישום מסר כי ביצע שימוש בטלפון, כי האוטובוס נכבה וכדי לא לחסום את הרחוב, השיב כי לאחר שהשוטרת ביקשה ממנו לדומם מנוע,

הוא נגע בטלפון בכדי להתקשר לגורם האחראי להנעת הרכב מרחוק, מכיוון שלא הצליח להניע את רכבו במקום.

16. **המאשימה בסיכומיה**, ביקשה להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו, לאור עדות השוטרת אשר הייתה עקבית ומהמנה, ולאור כך שעדותה לא נסתרה על ידי הנאשם בחקירה נגדית. בנוסף הפנתה לדברים שאמר בפני כבוד השופט וישקין במענה לאישום ולכך שאישר שעשה שימוש בטלפון הנייד.

17. **הנאשם בסיכומיו**, ביקש לזכותו מן העבירה וטען כי לא אחז בטלפון נייד. הנאשם ציין כי בעבר כשביצע עבירות הודה בהן ואילו עתה אינו מודה. מסר כי במקרה זה סרב להסדר טיעון ואף הפסיד 3 ימי עבודה. בשל כך ביקש להאמין לו שאם הוא מתקש על כך שלא עשה שימוש בטלפון הנייד בנהיגה הרי שהוא דובר אמת.

18. בסכומיו לא הפנה הנאשם לשאלות שהפנה לשוטרת בחקירתו הנגדית, אך אתייחס לשאלות ששאל כאל טענות נוספות שהעלה.

ג: דין והכרעה.

19. לאחר שבחנתי את גרסאות הצדדים, עיינתי בראיות שהוגשו מטעמם לרבות שמיעת העדויות השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ג.1. התרשמות בית משפט מעדת התביעה רעות סרוסי הייתה חיובית.

20. עדת התביעה - רס"ר רעות סרוסי, תיארה באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכלל הרכיבים ולעובדות הרלוונטיות לאישום. כמו כן צפיתי בסרטון מצלמת הגוף של השוטרת והתרשמתי גם מהסרטון וגם מהעדות בבית משפט אשר תומכים בגרסתה.

21. התרשמתי מהתייחסותה העניינית של השוטרת, וכן להתנהלותה המקצועית בזמן האירוע כפי שעולה מסרטון מצלמת הגוף.

כאשר השוטרת נשאלה על ידי הנאשם איך ייתכן שראתה טלפון על רגלו מהמקום שבו עמדה השיבה כי כאשר היא עומדת והוא יושב, יש לה שדה ראייה שבו ניתן לראות את הנאשם מחזיק בטלפון.

22. מאידך, במהלך עדותו של הנאשם בבית המשפט וכן בהשוואת גרסתו של הנאשם לדברים שאירעו בעת רישום הדוח (כפי שעולה מדוח הפעולה, ומסרטון מצלמת הגוף) התגלו סתירות אשר יש בהן כדי לפגוע באמינות הנאשם ובגרסתו כפי שיפורטו להלן.

ג.2. הסתירות בגירסת הנאשם:

הנאשם מסר מספר גרסאות לגבי שימוש בטלפון הנייד באירוע.

גרסה א' בתגובה לכתב האישום.

גרסה ב' בחקירתו הראשית.

גרסה ג' בחקירתו הנגדית.

חוסר העקביות בפירוט העובדתי לגבי אירוע אחד קצר והשוואת גרסאות הנאשם לעולה מסרטון מצלמת הגוף של השוטרת, מלמד כי גרסת הנאשם אינה נכונה ויפורט;

ג.2.א: גרסת הנאשם בתגובה לכתב האישום-

'עשיתי שימוש בטלפון כדי להניע את האוטובוס ולא לחסום את הצומת'.

23. בתשובה לכתב האישום בפני השופטת וישקין טען הנאשם כי ביצע שימוש בטלפון, כי האוטובוס שלו כבה, וכי הוא חסם את הצומת. כמו כן ציין כי עשה שימוש בטלפון כאשר הרכב לא היה מונע, בכדי לתקן את התקלה באוטובוס.

24. מתוך דברי הנאשם בתשובה לכתב האישום ביום 18.01.23 בפני כבוד השופטת וישקין.

הנאשם:

"מודה בהימצאות במקום וברכב. השתמשתי בטלפון, אבל האוטובוס נכבה לי ולכן הייתי צריך להשתמש בטלפון כדי לא ליצור חסימה ברחוב ראשי. לשאלת בית המשפט, השוטר לא עניין אותי, החוק אומר שאם האוטובוס לא מותנע, אני יכול, הייתי צריך להתקשר כדי לתקן את התקלה, אחרת הייתי חוסם את הצומת"

25. יודגש - הנאשם לא מסר כי מדובר באירוע שארע לאחר שהשוטרת עצרה אותו ונכנסה לאוטובוס. משתמע מהדברים שאמר, כי השוטרת ראתה אותו משתמש בטלפון, כאשר עמד בצומת וחסם את הצומת וכי נאלץ לעשות שימוש בטלפון על מנת להניע את האוטובוס.

ג.2.ב: גרסת הנאשם בחקירה הראשית.

'לא עשיתי שימוש בטלפון - לא היה ולא נברא'.

בחקירה הראשית, הנאשם כלל לא העלה כל טענה של שימוש בטלפון הנייד. לא לפני שהשוטרת עלתה לאוטובוס ולא לאחר מכן.

טענתו הייתה - 'לא היה ולא נברא'.

מתוך פרוטוקול הדיון מיום 06.02.23 עמ' 5 שורות 12-19:

עמוד 5

"...לא היה ולא נברא. לא יודע מה היא רצתה באותה סיטואציה. לטלפון יש מאחורי הפלסטיק כמו שטח, הפלסטיק שרואים בסרטון. בד"כ יש בחלון כמו קופסה שאנו שמים שם את הטלפון, ואם אין את הקופסה יש מצד ימין שלי מאחורי הפלסטיק שרואים בסרטון, הפעם לא היתה הזכוכית, זה דלת שאתה נכנס "לקוקפיט" ומאז הקורונה יש גם זכוכית עד למעלה. אני לא נגעתי בטלפון, הוא לא היה על הרגל ולא היה ביד..."

ג.2. גרסת הנאשם בחקירתו הנגדית

'עשיתי שימוש בטלפון לאחר שהשוטרת עצרה אותי ועלתה לאוטובוס וביקשה שאדום את המנוע'.

26. בחקירתו הנגדית של הנאשם, נשאל לגבי הפער שבין התשובה לכתב האישום לבין החקירה הראשית.

27. בתשובה לכך, הנאשם מסר (בחקירתו הנגדית) כי עשה שימוש בטלפון לאחר שהשוטרת עלתה לאוטובוס וביקשה ממנו להפעיל 4 וינקרים ולדום מנוע. הנאשם ציין כי כתוצאה מכך שדום את המנוע לבקשת השוטרת, חסם את הצומת. לדבריו לא הצליח להניע את הרכב ובעקבות כך טען שיצר קשר טלפוני באמצעות הטלפון הנייד עם הגורם האחראי להנעת האוטובוס מרחוק.

ראה פרוטוקול הדיון מיום 06.02.23 עמ' 6 שורות 1-8:

ש. מפנה לפרוטוקול הקודם מ-18.1, בפני כב' השופטת הבכירה וישקין, מפנה לשורות 10-11, מקריאה, "השתמשתי בטלפון, אבל האוטובוס נכבה לי, לכן הייתי צריך להשתמש בטלפון כדי לא ליצור חסימה ברחוב ראשי". זו גרסה חדשה מה שאמרת היום.

ת. לא.

ש. איך מה שאתה אומר היום מתחבר למה שאמרת בדיון הקודם? בדיון הקודם אמרת שהשתמשת בטלפון, היום אתה אומר שלא נגעת בטלפון בכלל, הוא היה בתא.

ת. נכון. עד הרמזור לא נגעתי בטלפון. ברמזור כשהשוטרת היתה וביקשה 4 איתותים, כיביתי את הכפתור של ההתנעה, כי השוטרת ביקשה לדום מנוע, כביכול בגלל שאני עם הטלפון ואסור לי. היא ביקשה 4 איתותים, ולדום מנוע. אחרי זה האוטו לא היה מונע, יש פעמים שאנו לא מצליחים להתניע אותו אז יש חדר אלחוט שמניע לנו את האוטו מרחוק. זו הסיטואציה היחידה שנגעתי בטלפון, לאחר שהתקשרתי לחדר אלחוט ע"מ להניע את האוטו. את יכולה לראות שעמדתי כמה שניות ברמזור, למרות שהוא ירוק, אני לא יודע אם אפשר לראות בסרטון. השוטרת ביקשה לסגור את הצומת, וזה לא עניין אותה, לכן שאלתי אותה על 4 איתותים.

ג.3. השוואת תשובת הנאשם בחקירה הנגדית לסרטוני מצלמות הגוף של השוטרת.

עמוד 6

28. צפיתי בשני סרטוני מצלמת הגוף של השוטרת (ת/2) .

הסרטון הראשון- מתעד המפגש הראשוני עם הנאשם וכתובת הדוח (אורכו כ-4:19 דק),

להלן: הסרטון הראשון.

29. הסרטון השני - מתעד את מסירת הדוח לנהג, לאחר שהאוטובוס נעצר (אורכו כ- 01:02),

להלן: הסרטון השני.

מסרטוני מצלמת הגוף ניתן ללמוד כי טענה אחרונה זו של הנאשם אינה נכונה.

ג.4. תיאור הדברים העולים מהסרטון הראשון:

30. בתחילת הסרטון נמצאת השוטרת על המדרכה עם שוטרים נוספים.

31. ניתן לראות את האוטובוס חולף בנסיעה איטית על פני השוטרת, כך שברור כי השוטרת הבחינה בביצוע העבירה כאשר האוטובוס היה בתנועה.

32. לאחר שהשוטרת הבחינה בנאשם מבצע שימוש בטלפון הנייד האוטובוס נעצר ברמזור והשוטרת מתחילה בהליכה רגלית- במרחק של כ - 10 מטרים מהמקום בו עמדה.

33. השוטרת עולה לאוטובוס.

34. מתחיל שיח קצר בין השוטרת לנאשם בו היא מבקשת 'להפעיל וינקרים'.

35. לאחר זמן קצר מבקשת השוטרת מהנאשם להמשיך בנסיעה לתחנה הבאה (בכדי לא לחסום את הצומת).

36. ניתן לראות את הנאשם ממשיך בנסיעה ולא נראה שמנוע האוטובוס כבה והופעל בשנית.

37. בכל מקרה האוטובוס ממשיך בנסיעה ללא כל תקלות וללא שהנאשם נזקק להתקשר למישהו על מנת להניע את האוטובוס.

38. בשום שלב בו השוטרת עלתה לאוטובוס ועד להגעה לתחנת האוטובוס המסודרת במפרץ החניה,

אין כל שימוש בטלפון הנייד על ידי הנאשם.

39. מעט לפני כן רואים את השוטרת מתקשרת לשוטרת אחרת ומבקשת ממנה להגיע לתחנה הבאה ולפגוש אותה שם.

40. לאחר נסיעה קצרה, האוטובוס חונה במפרץ חנה מסודר, ויש המשך שיח בין השוטרת לנאשם לגבי כתיבת הדוח.

41. בשלב זה האוטובוס אינו חוסם את הצומת ולא חוסם את התנועה.

ג.5. מסקנות מצפיה בסרטון הראשון:

42. מסקנתי מהסרטון היא כי לא הייתה סיטואציה בו הנאשם ביצע שימוש בטלפון הנייד בצומת על מנת להניע את האוטובוס. לא לפני שהשוטרת הגיעה אל האוטובוס ולא לאחר שהשוטרת עלתה לאוטובוס.

43. בתחילה כאמור רואים את האוטובוס נוסע כאשר השוטרת מבחינה בביצוע העבירה בשלב הנסיעה ולא העמידה. בשלב זה האוטובוס היה עדיין בנסיעה איטית לקראת הרמזור.

44. כאשר השוטרת עלתה לאוטובוס - אין כל שימוש בטלפון הנייד על ידי הנאשם. לא לצורך הנעת הרכב - ולא לכל שימוש אחר.

45. לכן - גרסת הנאשם לפיה השתמש בטלפון הנייד לצורך הנעת האוטובוס בצומת בו הבחינה בו השוטרת לאחר שהאוטובוס היה בעמידה והמנוע דומם אינה נכונה.

46. הנאשם הוא זה שהעלה מיוזמתו גרסה זו כדי להסביר את השימוש בטלפון - אך לא ניתן לקבל גרסה זו, שכן היא לא התרחשה - לא בזמן בו היה בעמידה בצומת ברמזור ולא בכלל.

47. גרסה זו גם אינה מסתדרת עם גרסת הנאשם בחקירתו הראשית - 'לא היה ולא נברא' ולכך שלא נגע בטלפון כלל.

48. לכן - אני דוחה את גרסת הנאשם.

49. לאור כל זאת אני קובע כי קיימות סתירות בגרסאות הנאשם, הן בגרסה שמסר בתשובה לכתב האישום והן בגרסה שמסר בחקירה הראשית והנגדית. כמו כן מצפייה בסרטוני מצלמת הגוף של השוטרת נלמד כי אין זכר לגרסאות שמסר.

ג.6. טענת הנאשם שעל פי דברי השוטרת הטלפון היה על הרגל ולא ניתן לראות זאת.

50. הנאשם שאל את השוטרת כיצד אמרה שראתה את הטלפון על רגלו (דברים שנשמעו בסרטון מצלמת הגוף בדקה 01:30 - 01:40), כאשר לדבריו כלל לא ניתן לראות את הטלפון על הרגל בגלל מחיצה שמסתירה.

51. אכן ישנה אי בהירות בעניין זה, שכן בדוח ת/1, נכתב שהנאשם החזיק את הטלפון ביד ימין ולא נכתב שהחזיק את הטלפון על רגלו. אולם תשובת השוטרת לעניין זוויית הראיה ומיקומה ביחס לאוטובוס מלמדים כי ניתן היה לראות זאת.

52. עוד אציין כי השוטרת במצלמת סרטון הגוף נשמעת אומרת "ביד ימין" ולאחר מספר שניות מוסיפה "על הרגל", כך שאין מדובר בסתירה אלא בהוספה של נתון.

53. דבר נוסף אותו יש לציין הוא כי מהתבוננות בסרטון מצלמת הגוף ניתן לראות שהמחיצה נמוכה מרגלו של הנאשם היושב על כיסא נהג מוגבה, כך שהמחיצה אינה מסתירה את רגלו של הנאשם וגם לא יד שמונחת על הרגל.

54. נתון נוסף אותו יש לציין הוא, כי הנאשם הוא זה שמסר בבית המשפט שהוא עשה שימוש בטלפון על מנת להניע את הרכב. כך שלדברי הנאשם עצמו, הוא מספר על כך שעשה שימוש בטלפון בסמוך לזמן שהבחינה בו השוטרת.

55. מכיוון ששללתי לעיל את האפשרות שהנאשם עשה שימוש בטלפון באופן שמסר בבית המשפט - דהיינו לאחר שנעצר ברמזור, הרי שדווקא דבריו של הנאשם ושינויי הגרסה ביחס לכך, הם שמחזקים את עדות השוטרת על כך שאכן ראתה את הנאשם עושה שימוש בטלפון הנייד כשהבחינה בו.

ד: הרשעה על פי עדות יחידה.

56. על פי סעיף 53 ל"פקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 "ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו'.

57. מקרה זה אינו בגדר החריגים המנויים בסעיף 54א לפקודת הראיות "הכרעה על-פי עדות יחידה

במשפט פלילי".

58. למרות זאת, ההלכה הפסוקה, קובעת כי בית משפט הדן בפלילים לא ירשיע אדם על סמך עדות יחידה אלא אם כן הזהיר את עצמו כי מדובר בעדות יחידה.

59. במקרה שכזה חייב בית המשפט להקפיד הקפדה יתירה ולשאול עצמו אם בנסיבות העניין אמנם אפשר לסמוך עליה ולהרשיע על פיה (ר' ע"פ 56/52 ברנדווין נ' היועץ המשפטי, פ"ד ו 1284 (1952); מקובל לכנות חובה זו "**חובת האזהרה העצמית**"). על פי הפסיקה, חובת האזהרה העצמית אינה דרישה פורמאלית אלא דרישה מהותית, והכרעת הדין צריכה ליתן ביטוי ממשי ומנומק לבדיקה הקפדנית שנבדקה העדות היחידה (ר' י' קדמי, **על הראיות** (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009), חלק ראשון, בעמ' 472).

60. עוד יש להדגיש, כי ההלכה הפסוקה בדבר חובת האזהרה העצמית, שיסודה כאמור בקושי המובנה שבהרשעה על סמך עדות יחידה, משליכה גם על הדרך שבה על רשויות החקירה לנהוג בעת חקירה בגין חשדות המבוססים על עדות יחידה. עמד על כך כב' השופט י' דנציגר, אם גם בהקשר קצת אחר, בצינו:

"...אין מניעה כי בית המשפט יכריע משפט פלילי על יסוד העדפת עדות אחת על פני אחרת וזהו מנהג של יום ביומו. ואולם, בית המשפט אינו בוחן כליות ולב והשתתת הרשעה על יסוד ממצאי מהימנות, מעוררת את החשש שמא יורשעו בדין חפים מפשע. משכך, לטעמי מוטלת החובה על רשויות החקירה להעמיד את כל המשאבים הדרושים על מנת לאתר ראיות פיסיט ואחרות שהן ראיות אובייקטיביות שיהיה בהן כדי לספק עוגן חיצוני לעדות (ר' ע"פ 3090/11 ענתבאווי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2012), בפסקה 17 לפסק הדין).

61. אני מוצא כאמור כי למרות שמדובר בעדות יחידה, הרי שיש מקום להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים שפורטו לעיל.

ה: סיכום של דבר:

62. לאור כל זאת אני קובע כי יש לתת אמון בעדות השוטרת.

63. לא מצאתי כי יש בגרסאות הנאשם כדי להטיל ספק בראיות המאשימה. יתר על כן מצאתי את גרסת הנאשם סותרת ממצאים אובייקטיביים העולים ממצלמות הגוף של השוטרת.

64. כל הדברים יחד מביאים אותי למסקנה כי ביצוע העבירה הוכחה מעל לכל ספק סביר.

5129371

עמוד 10

65. מהטעמים המפורטים לעיל אני מרשיע את הנאשם בעבירה של אחיזה או שימוש בטלפון נייד של באמצעות דיבורית כשהרכב בתנועה על פי סעיף 28(ב)(1) לתקנות התעבורה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, א' אדר תשפ"ג, 22 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.